





*“Quan obris aquesta carta, estimat meu, ja no hi seré.*

*Hauré passat per aquella porta del comiat definitiu,*

*Ja prou que ho saps, i ho has patit.*

*Però estigues en pau, car has estat fidel al meu costat.*

*Sort n'he tingut de tu,*

*de la teva mà, del teu suport, de tanta cura.*

*Gràcies, amor.*

*No et deia res; ja no podia.*

*Semblava que la meva ment era ben morta,*

*I què va... tot ho seguia.*

*I es per això que et vaig deixar aquest escrit*

*en el calaix, quan aquell dia*

*em varen dir: estàs malalta, a poc a poc diràs adéu*

*a aquesta vida.*

*Adéu al cant, a la mirada, al moviment i a la veu amiga.*

*Aleshores és quan vaig pensar:*

*ara és moment de dir-te que tot*

*ho he viscut al costat teu i em sento plenament agraïda.”*

Aquest escrit o un de semblant el van trobar en el calaix del seu escriptori. L'avia va morir encara jove. Deien durant els darrers dies que possiblement no entenia res. És possible, i també ho és tot el contrari.

I a altra banda de la carta estava escrit el següent:

*“Però, tal com diu l'Escriptura: Cap ull no ha vist mai, ni cap orella ha sentit, ni el cor de l'home somia allò que Déu té preparat per als qui l'estimen” ( 1ª Corintis 2,9 ).*

---